

Arrest

nr. 77 789 van 22 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 april 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2009 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 april 2011 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidstoestand aangehaald door verzoekster.

1.3. Op 19 april 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02/07/2009 werd ingediend door:

*H., A. (...) (R.R.: 055102249273)
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te Hogtenperyan op 22.10.1955
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is . Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Armenië.

De betrokkene kan reizen: uit de beschikbare medische gegevens aangevuld met de medische gegevens bekomen na de actualisatie van 15/12/2010 blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele instabiele medische toestand en/of van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg cfr. in de medische attesten van 30/9/2010 en 21/12/2010 werd niet aangegeven dat mantelzorg (nog steeds) medisch vereist was/is.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

*Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u
- het attest van immatriculatie welk aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure
Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster roept in een enig middel de schending in van “*de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel*”.

Verzoekster kan zich met de bestreden beslissing niet akkoord verklaren. Zij meent in eerste instantie dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met alle door haar overgemaakte stukken, en stelt dat minstens op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing blijkt dat met deze stukken rekening werd gehouden.

Verzoekster heeft dan ook de indruk dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar dossier niet grondig heeft behandeld. Dit is niet zorgvuldig en redelijk te verantwoorden, minstens is de bestreden beslissing hieromtrent absoluut niet afdoende gemotiveerd, aldus verzoekster.

In tweede instantie benadrukt verzoekster dat zij zich niet akkoord kan verklaren met het motief dat de medicatie en behandeling toegankelijk en beschikbaar zou zijn in haar land van herkomst. Hiertoe verwijst zij naar een citaat in het document van de World Health Organization. Uit deze informatie blijkt duidelijk dat medicatie niet zonder meer toegankelijk is en beschikbaar is in haar land van herkomst

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Bij de beoordeling van de de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

2.3.1. Verzoekster voert in eerste instantie aan dat haar dossier niet grondig werd behandeld door de Dienst Vreemdelingenzaken doordat met meerdere stukken op geen enkele wijze rekening werd gehouden. Zij betoogt dat dit niet zorgvuldig en redelijk te verantwoorden is. Minstens, zo betoogt zij, is de bestreden beslissing op dit vlak niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekster doelt *in casu* op volgende attesten:

- *Medisch attest d.d. 29.09.2009*
- *Uitgebreid medisch attest d.d. 29.09.2009*
- *Medisch attest d.d. 14.01.2010*
- *Attest van 29.07.2009*

- *Attest van psycho-therapeutische zorgen d.d. 14.12.2010*
- *Medisch attest 11.01.2011*
- *Recent medisch attest d.d. 07.04.2011*
- *Advies psycholoog 15.03.2011*

2.3.2. In het advies van de arts-adviseur wordt aangaande de in rekening gebrachte medische attesten het volgende gesteld:

“Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- *Medisch attest dd. 23/4/2009, opgesteld door dr. A. H. (...), reumatologie – revalidatie en evaluatie lichamelijke schade, UMC Sint-Pieter in Brussel.*
- *Gedetailleerd medisch attest dd. 19/5/2009, opgesteld door dr. S. A. C. (...), psychiater.*
- *Medisch attest dd. 20/7/2010, eveneens opgesteld door dr. S. A. C. (...).*
- *Medisch attest dd. 30/9/2010, opgesteld door dr. B. Y. (...) huisarts.*
- *Paramedisch attest: attest van een psycholoog dd. 29/7/2010, opgesteld door N. K. K. (...), psycholoog: strikt genomen betreft dit geen medisch attest, cfr. het betreffende attest is niet opgesteld en niet ondertekend door een arts; dit attest wordt inhoudelijk dan ook niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies.*
(...)
- *Medisch attest dd. 21/12/2010”*

2.3.3. Uit een grondige studie van het administratief dossier blijkt dat het medisch attest d.d. 29.09.2009, het uitgebreid medisch attest d.d. 29.09.2009, het medisch attest d.d. 14.01.2010, het attest van 29.07.2009, het attest van psycho-therapeutische zorgen d.d. 14.12.2010 en het medisch attest 11.01.2011, zich niet in het administratief dossier bevinden. Verzoekster voegt ze wel bij haar verzoekschrift, samen met een begeleidend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, doch zij toont op geen enkele wijze aan dat deze stukken ook daadwerkelijk werden verzonden.

Het recente medische attest d.d. 07.04.2011 en het advies van de psycholoog d.d. 15.03.2011 werden slechts op 29 april 2011, en dus nadat de bestreden beslissing werd genomen, aan de verwerende partij bezorgd.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou immers zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Om die reden kunnen de stukken waarvan sprake, net zoals deze die door verzoekster op 14 oktober 2011 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden toegezonden en die dateren van na de bestreden beslissing, niet dienstig worden aangebracht ter beoordeling van de wettigheid ervan.

2.3.4. Er is derhalve niet aangetoond dat de bestreden beslissing van 19 april 2011 niet zou steunen op alle relevante gegevens die zich in het dossier bevonden op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De bestreden beslissing is genomen na een correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin is een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk gemaakt, nu de verwerende partij in haar beslissing bezwaarlijk kan motiveren met betrekking tot stukken die haar niet ter kennis waren gebracht.

2.4.1. Verder voert verzoekster aan dat zij zich niet akkoord kan verklaren met het feit dat de medicatie en behandeling toegankelijk en beschikbaar zou zijn in haar land van herkomst. Zij verwijst hiertoe naar een citaat in het document van de World Health Organization, waarvan zij het volledige artikel aan haar verzoekschrift toevoegt. De door verzoekster aangehaalde passage uit dit rapport heeft betrekking op niet officiële betalingen die het gezondheidssysteem in Armenië kenmerken en die mensen ervan weerhouden om er beroep op te doen.

2.4.2. Verzoekster geeft in feite te kennen dat, ten aanzien van het standpunt van de verwerende partij, die in de bestreden beslissing oordeelde dat de gezondheidszorgen beschikbaar én gratis zijn voor wat haar aandoening betreft, het verre van uitgesloten is dat zij alsnog zal moeten betalen voor behandeling en medicatie.

2.4.3. In eerste instantie stelt de Raad vast dat het rapport waaruit zij citeert niet aan de verwerende partij ter kennis werd gebracht zodat zij er terecht op kon vertrouwen dat de informatie die haar ter

beschikking stond correct was. Allezins toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op de hoogte moest zijn van de informatie die zij thans voorlegt.

2.4.4. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook heeft onderzocht of verzoekster nog steeds toegang zou hebben tot deze zorgen en medicatie indien deze niet gratis zou zijn. Immers stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster beroep kan doen op de IOM die aan terugkeerders microkredieten verlenen. Verzoekster, die dit motief niet betwist en geen enkel concreet element bijbrengt waaruit zou blijken dat zij in weerwil hiervan, niet de eventuele kosten die gepaard gaan met een behandeling zou kunnen dragen, maakt niet aannemelijk dat er geen deugdelijk onderzoek is geschied naar de toegankelijkheid van de medische zorgen, en al evenmin dat de verwerende partij op grond van de beschikbare gegevens tot een kennelijk onredelijke beoordeling van haar dossier zou zijn gekomen.

2.5. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS